

- a. Í raun er etherlíkaminn vefur örfínna rása sem eru þættir í einum samfléttuðum fingerðum þræði – einn hluti hans er segulmagnaða tengingin sem tengir saman efnislíkama og geðlíkama en hún rofnar eftir að etherlíkaminn hverfur úr efnislíkamanum við andlátíð. (Sjá Predikarann: 12.6.)

Bls. 98.

- b. Síðar, „ákveðnum aðferðum við að sýna fram á að lífið heldur áfram eftir dauða efnislíkamans verður fylgt og komist verður að raun um að ethervefurinn hefur þar hlutverki að gegna.“

Bls. 429.

Dauði er „vígsla, eða lausn úr viðjum.“

A Treatise on the Seven Rays, 1. bindi, bls. 197.

Dauði og etherlíkaminn.

Ekki er ætlun okkar að koma fram með staðreyndir sem vísindin geta sannað, né heldur að benda á næsta skref fram á við fyrir vísindalega rannsakendur; ef slíkt kemur fyrir er það aðeins fyrir tilviljun og er aukaatriði. Það sem við reynum fyrst og fremst að gera, er að gefa vísbendingar um þróun og hliðstæður hinnar þrígreindu heildar sem gerir sólkerfið að því sem það er – starfstæki mikillar kosmískrar VERU, Sólarlogossins, til birtingar á virkum vitsmunum með það að markmiði að birta á fullkominn hátt kærleikseðli sitt. Að baki þessu liggur enn innræðara og fjarlægara markmið falið í viljavitund Verunnar æðstu og hlýtur að koma í ljós síðar meir þegar núverandi markmiði er náð. Hin tvígreindu umskipti hlutlægrar raunbirtingar og óhlutlægrar myrkvunar, hin tímaskeiðsbundna

útöndun og innöndun alls sem þróunin hefur borið í skauti sér, felur í sér eina af kosmísku grunnsveiflunum í sólkerfinu og grunntón þeirrar kosmísku VERU sem við erum hluti af. Hjartaslög Logossins (ef hægt er að tjá það á svo ófullkominn hátt) eru uppspretta allrar hringferilþróunar og þar af leiðir mikilvægi þess sem tengist þeim þætti þróunarinnar sem nefndur er „hjartað“ eða „kærleikspátturinn“ og þess áhuga sem vaknar við athugun á hrynjandi. Þetta er staðreynd, ekki aðeins alheimslega og stórheimslega, heldur einnig í rannsókn á manningum. Að baki allrar efnislegrar skynjunar sem tengist hrynjandi, sveiflutíðni, hringrásum og hjartslætti liggja hinar óhlutstæðu hliðstæður – kærleikur, tilfinning, geðhrif, löngun, samræmi, samfjöllun, röð og regla – að baki þessara hliðstæðna liggur uppspretta alls, tilvera Verunnar æðstu sem þannig tjáir sig.

Þannig mun rannsókn á myrkvun (pralaja), eða brotthvarfi lífsins úr etherlíkamanum verða eins, hvort sem rannsakað er brotthvarf hins mennska ethertvífara, brotthvarf ethertvífara plánetu, eða brotthvarf ethertvífara sólkerfis. Áhrifin eru þau sömu og afleiðingarnar áþekkar.

Hverjar eru afleiðingar brotthvarfsins eða öllu heldur, hvað veldur því sem við nefnum dauða eða myrkvun? Þar sem við höldum okkur við fræðilegt form í þessu riti, munum við halda áfram að nýta okkur töfluformið. Brotthvarf etherlíkama manns, plánetu og sólkerfis gerist vegna eftirfarandi orsaka:

a. *Með hjöðnun löngunar.* Sem ætti að verða afleiðing allrar þróunar. Hinn sanni dauði samkvæmt lögmálinu gerist með því að markmiðinu er náð og það veldur því að leitinni lýkur. Þetta á við þegar hin fullkomna hringrás nálgast lokamarkmið sitt, bæði hjá manningum sem einstaklingi, Himnamanningum og Logosnum sjálfum.

b. Með því að hægja á og eyða smátt og smátt hinni hringferilbundnu hreyfingu *er fullnægjandi sveiflutíðni náð* og verkið telst fullkomnað. Þegar tíðnin eða tónninn er fullkomlega skynjaður eða tónaður, veldur það (á þeim punkti þegar samfjöllun næst við aðra sveiflutíðni) hinni algjöru eyðingu formanna.

Eins og við vitum, einkennist hreyfing af þremur eiginleikum:

1. Tregðu.
2. Hreyfanleika.
3. Hrynjandi.

Farið er í gegnum þessa þrjá eiginleika einmitt í ofangreindri röð. Af því má ráða að fyrst kemur tímaskeið þar sem virkni er hæg og í kjölfarið fylgir tímaskeið mikils hreyfanleika. Þetta milliskeið leiðir af sér tímabil óreiðu, tilrauna, reynslu og skilnings á meðan leitað er hins sanna tóns og réttu sveiflutíðni. Á eftir þessum tvennskona hreyfingum (sem einkenna atómið, manninn, Himnamanninn eða heildið og Logosinn eða alla heildina) fylgir tímaskeið reglubundinnar hreyfingar og stöðugleika þar sem jafnvæginu er náð. Orkunni sem skapar jafnvægi andstæðnanna fylgir óhjákvæmilega myrkvun eða pralaja.

c. *Með aðskilnaði efnislíkamans frá fingerðari líkamanum á innri sviðunum með því að rjúfa himnuna.* Þetta hefur þrennt í för með sér:

Fyrsta. Lífið sem hafði lífgað efnislega formið (bæði hið þetta og hið etheríska) og átti upptök sín í varanlega frumkjarnanum og „mettaði þaðan bæði hið hreyfanlega og óhreyfanlega“ (í Guði, Himnamanni og manni sem og í efnisatómi) hverfur aftur

til atómsins á sviði brotthvarfsins. Þetta „svið brotthvarfsins“ er mismunandi eftir því hvaða lífeining á í hlut:

- a. Fyrir efnislega frumkjarnann er það atómíska sviðsdeildin.
- b. Fyrir manninn er það sálarlíkaminn.
- c. Fyrir Himnamanninn er það annað sviðið, svið lífs mónadsins sem er bústaður hans.
- d. Fyrir Logosinn er það guðlega eða adi-sviðið.

Þetta eru þeir staðir þar sem einingin hverfur inn í myrkvun (pralaja). Hér verðum við að hafa í huga að það er alltaf myrkvun þegar litið er á það *neðan frá*. Frá hinni æðri sýn, sem sér hið fíngerða ætíð yfirskyggja hið efnisþetta þegar það er ekki í hlutlægru birtingu, er myrkvun einfaldlega óhlutlægni og er ekki „það sem ekki er,“ heldur einfaldlega hið innræða.

Annað. Hið ídveljandi líf manns, Plánetulogoss eða Sólarlogoss er ekki lengur með vitundarstillingu í ethertvífara sínum sem er að leysast upp og hamlar því ekki lengur lausn. Ef við orðum þetta á annan hátt, þá er ethertvífarinn ekki lengur uppspretta aðlöðunar né í raun segulmagnaður. Hann missir segulmagn sitt og hið mikla lögmál aðlöðunar hættir að ráða honum; því verður sundrunin hið ráðandi ástand formsins. Sálin hættir að laðast að formi sínu á efnissviðinu og býr sig undir innöndun sem dregur lífið úr hjúpi sínum. Hringferillinn nálgast endimark sitt tilraunin hefur verið gerð, markmiðinu (sem er afstætt frá lífi til lífs) hefur verið náð og ekkert er lengur til að þrá; sálin, eða hin hugsandi vera, missir því áhugann á forminu og snýr athygli sinni inn á við. Vitundarstillingin breytist og hið efnislega er um síðir lagt fyrir róða.

Sama endurtekur sig í hinni stærri hringrás Plánetulogossins (samþættingu eða samsafni hinna örsmáu hringrása frumnanna í líkama Hans); Hann hættir að laðast að hinu neðra eða ytra og snýr athygli sinni inn á við; Hann dregur inn á við

samsafn hinna smærri lífa í líkama sínum, plánetunni og rýfur sambandið. Hið ytra missir aðdráttarafl sitt og allt dregst inn að miðju í stað þess að dreifast um yfirborð líkama Hans.

Í sólkerfinu fylgir Sólarlogosinn þessu sama ferli; frá sínum háa óhlutræna stað hættir Hann að laðast að raunbirtingarlíkama sínum. Hann snýr athygli sinni frá og andstæðurnar, andinn og efni starfstækisins aðskiljast. Með þessu sambandsrofi hverfur sólkerfið, þessi „Sonur Skyldunnar“ eða löngunarinnar úr hlutlægri birtingu.

Þriðja. Að lokum leiðir þetta til þess að atóm etherlíkamans tvístrast og hverfa inn í frumástand sitt. Hið óhlutlæga líf, samfjöllun vilja og kærleika í virkri formbirtingu, er dregið til baka. Samstarfinu er lokið. Formið brotnar niður; segulkrafturinn sem hélt því saman í samloðandi formi er ekki lengur fyrir hendi og sundrunin er fullkomnuð. Efnið er áfram til, en formið ekki.

Starfi annars Logossins líkur og hinni guðlegu holdgun Sonarins er lokið. En hæfileiki eða eðlislægur eiginleiki efnisins er áfram til og eftir hvert raunbirtingartímabil er efnið virkt vitsmunaefni (þótt það hafi brotnað niður í frumástand sitt) en hefur bætt við sig reynslu raunbirtingarinnar, aukinni geislunarvirkni og dulinni virkni sem því hefur áskotnast í gegnum reynsluna. Við skulum skýra þetta nánar: Efni sólkerfisins, þegar það var óaðgreint, var virkt vitsmunaefni og það er allt og sumt sem hægt er að staðhæfa um það. Þetta virka vitsmunaefni var gætt eiginleikum frá fyrri reynslu og litað af fyrri raunbirtingu. Þetta efni er nú í formi, sólkerfið er ekki í myrkvun (pralaja), það er í birtingu – og markmið þessarar birtingar er að bæta nýjum eiginleika við hið guðlega, eiginleika kærleika og visku. Því er það svo að við næstu myrkvun sólkerfisins, við lok þessara eitt hundrað ára Brahma, verður efni sólkerfisins gætt virkum vitsmunum og virkum

kærleika. Þetta þýðir bókstaflega að samsafn hins atómíska efnis sólkerfisins mun um síðir hljóma í annarri tóntegund en þeirri sem hljómaði við dagrenningu raunbirtingarinnar.

Við getum litið á þetta með hliðsjón af Plánetulogosnum og manningum, því hér er samsvörun á milli. Við höfum hliðstæðu í smáum mælikvarða í lífi mannsins í þeirri staðreynd að í sérhverri jarðvist tekur maðurinn sér þróaðri efnislíkama sem býr yfir meiri næmleika, er stilltur á hærri tóntegund, býr yfir meiri hreinleika og er stilltur á nýja sveiflutíðni.

Í ofangreindum þremur tilgátum liggja miklar upplýsingar, ef þær eru vandlega ígrundaðar og útfærðar á rökréttan hátt.

d. *Með umbreytingu hins fjólubláa í hið bláa.* Við getum ekki farið nánar út í þetta atriði. Við einfaldlega setjum fram þessa fullyrðingu og látum úrvinnslu hennar eftir þeim nemum sem eru færir um það af karmískum orsökum og búa yfir nægu innsæi.

e. *Með brotthvarfi lífsins atti formið smám saman að eyðast.* Athyglisvert er að skoða hina ósjálfráðu svörun, því hinir meiri byggjendur og tívar sem eru hinir virku aðilar á raunbirtingartímanum og halda forminu samloðandi og umbreyta, nota og dreifa pranískum straumum, glata einnig aðlöðun sinni að efni formsins og snúa athygli sinni annað. Á braut útöndunarinnar (hvort sem um er að ræða mann, plánetu eða sólkerfi) dragast þessir byggingartívar (á sama eða hliðstæðum geisla og einingin sem sækist eftir raunbirtingu) að vilja og löngun viðkomandi einingar og vinna uppbyggingarstarf sitt. Á braut innöndunarinnar (hvort sem um er að ræða mann, plánetu eða sólkerfi) laðast þeir ekki lengur að og formið byrjar að hrörna. Þeir draga áhuga sinn til baka og eyðingarkraftarnir (sem einnig eru verur) vinna sitt nauðsynlega verk við að sundra forminu; þeir dreifa því – eins og sagt er á máli dulfræðinnar

– til „hinna fjögurra vinda himins,“ eða til ríkja hinna fjögurra andardráttu – fjörgreind aðgreining og dreifing. Með þessu er gefin vísbending til vandlegrar íhugunar.

Þótt ekki hafi verið dregnar upp neinar myndir frá dánarbeðum né dramatísku útstreymi hins titrandi etherlíkama um höfuðstöðina, eins og menn hafa ef til vill átt von á, hefur samt sem áður verið minnst á nokkrar þær reglur og þann tilgang sem ráða þessu brotthvarfi. Við höfum séð að markmið hvers lífs (hvort sem um er að ræða mann, plánetu eða sólkerfi) ætti að felast í því að hrinda í framkvæmd og vinna að ákveðnu áformi. Þetta áform felst í því að þróa hæfara form til afnota fyrir andann; og þegar þessu markmiði er náð snýr íbúi formsins athygli sinni frá og formið leysist sundur eftir að hafa þjónað tilgangi hans. Þessu er ekki alltaf svo farið í sérhverju lífi mannsins né heldur á sérhverju plánetutímabili. Leynardómur tunglsins er leyndardómur mistaka. Þegar skilningi á þessu er náð leiðir það til göfugs lífs og býður upp á markmið sem verðugt er okkar bestu viðleitni. Þegar þessi hlið sannleikans verður almennt viðurkennd, eins og mun verða þegar vitsmunir mannkynsins hafa þroskast nægilega, mun þróunin renna sitt skeið af öryggi og með mun færri mistökum.

A Treatise on Cosmic Fire, bls. 128-133.

Hörð viðbrögð verða alltaf þegar samband rofnar. Ef þið aðeins gætuð skilið að rof hinna ytri líkamlegu hlekkja er það auðveldasta og forgengilegasta í þessu ferli. Dauðinn er sjálfur hluti hinnar miklu blekkingar og er aðeins til vegna þeirra hjúpa sem við höfum safnað umhverfis okkur. Öll höfum við sem störfum á sviði sýndarljómans (hinu nýja sviði sem mankynið verður að læra að starfa á *vitandi vits*), verið heiðruð og okkur verið treyst. Dauðinn kemur til allra en hjá lærisveinum ætti ekki að vera um að ræða neitt af hinni venjulegu glapningu og örvæntingu. Ég segi, horfið ekki til fortíðar, í þeirri átt liggur

glapning og örvænting. Fyrir meirihluta manna er það hin almenna átt og sú auðveldasta en slíkt er ekki ykkar leið. Leitið hvorki eftir opinberunum né hinum blekkjandi huggunum þeirra sem svífa yfir markalínu hins séða og óséða. Ég endurtek, slíkt er ekki ykkar leið. Þið eruð ekki hinn örvæntingarfulli og syrgjandi lærisveinn sem horfir áhyggjufullur á hina aðgreinandi blæju og vonast eftir að eitthvert merki komi í gegn sem muni sannfæra hann um að allt sé í góðu lagi...

Leitið upp til hæða sálarinnar og þegar þið hafið leitað og fundið þann hátind friðar og þá hæð gleði þar sem sál ykkar stendur óbifanleg, lítið þá inn í heim hinna lifandi manna – hinn þrefalda heim þar sem alla menn er að finna – bæði í jarðvist og utan. Finnið þar það sem sál ykkar vill og getur viðurkennt. Sýndarljómi eigin örvæntingar og blekking fortíðarinnar brengla ætíð eigin viðhorf. Aðeins sálin stendur laus við tálsýnir og aðeins sálin sér veruleikann eins og hann er. Leitið því upp til sálarinnar.

„*Discipleship in the New Age*,“ 1.bindi, bls. 463.